ΕΤΟΣ ΣΤ' — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1895 — ΑΡΙΘ 15

ΗΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁς συνεργάται δεκτοὶ πάντες
Συνδρομαὶ δεκταὶ
εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους, προκληρωτέαι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ. 6, χρυσόδ. 10.
Ἐξωτερικῷ φράγκα 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ῥόμβης, ὀπισθεν τοῦ Ναοῦ ἀριθ. 9.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ.δρ. 8.—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ὁ ἀνθρώπινος βίος ὑπὸ Δ. Φουρναράκη. — Ἐντυπώσεις ἀπροσδοκήτου ἀκδρομῆς ἀνὰ τὴν Χαλκίδα, Ἀκριδαν, Βόλον ὑπὸ Ῥοῦ. — Αἱ παράδοξοι περιπέτειαι ἑνὸς Ῥώσσου σοφοῦ (συνέχεια) (μετ' εἰκόνων) (μετάφρασις) ὑπὸ Φ. Πρίντεζη. — Μηνυετεῖσης σελήνη, ὑπὸ Ν. Δαμβουνέλη. — Ῥόδα μαραμένα (ποίημα) ὑπὸ Κ. Παπακιᾶ. — Αἰνίγματα. Λύσεις. — Ἀλληλογραφία. — Ἀγγελίαι.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

«Δὲν ἐφύσησεν, ἐστέναξεν ὁ Θεὸς πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὁ στεναγμὸς οὗτος εἶναι ἡ ζωὴ ἡμῶν» εἶπεν ὁ ἀείμνηστος Δ. Παπαρρηγόπουλος, ὁ ἀστὴρ οὗτος τοῦ ποιητικοῦ κόσμου, ὁ λάμψας ἐπί τινα καιρόν, καθ' ὃν ὡς ἀστὴρ διαρκὴς ἐθεωρήθη, ἀλλ' ὅστις..φεῦ...διαψεύσας τὰς ἐλπίδας τῶν ἀπείρων αὐτοῦ θαυμαστῶν, ἐοδέσθη προώρως,ἀποδειχθεὶς οὕτω διάττων, ὅπερ εἰς πάντας τοὺς μεγάλους νόας παρετηρήθη : Οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶνε διάττοντες ἀστέρες, οἵτινες ἐπ' ὀλίγον, ὡς ἐκεῖνοι, διὰ τοῦ ποιητικοῦ φάους των λαμπρύνουσι τὸν περιβάλλοντα αὐτοὺς κόσμον.

Ἡ ἔννοια τῶν λέξεων τούτων τοῦ ποιητοῦ εἶνε διαυγής : ἡ ζωηρὰ αὐτοῦ φαντασία ὤθησεν αὐτὸν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο τῆς τοῦ ἀνθρώπου πλάσεως, ἀλλοῖον τοῦ τῶν Γραφῶν καὶ τῶν παλαιῶν διηγήσεων.

Ἐστέναξεν ὁ Θεός, λέγει : Ναί..ἐστέναξεν : ὁ δὲ στεναγμὸς οὗτος, στεναγμὸς δημιουργοῦ περατοῦντος πλάσμα ὅμοιόν του, ἦτο ἡ πρώτη εἰσπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀνεγειρομένου : ἡ δοθεῖσα εἰς αὐτὸν πνοὴ ἐνῷ ἐλάμβανε ζωήν, ἦτο ὁ στεναγμός : Ὁποία ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ στεναγμοῦ, τῆς μεγίστης ταύτης δυστυχίας, καὶ τῆς ζωῆς, τοῦ μόνου τούτου ἀγαθοῦ τοῖς ἀνθρώποις, τοῦ μόνου πράγματος τοῦ ἐπιδιωχθέντος καὶ ἐπιδιωκομένου παρ' ὅλων ἐν γένει τῶν ζώων, τοῦ τοσάκις ἐξυμνηθέντος ὑπὸ τῆς εὐμόλπου λύρας γλυκοφθόγγων ποιητῶν.

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ζωή : ἐάν τις ἀφεθεὶς ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ περισκέψεως ἐξετάσῃ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ταύτης, θελειεξαγάγῃ τὰ λαμπρότατα συμπεράσματα, τὰ γλυκύτατα ὄνειρα, τὰς ἡδονικωτάτας ἐλπίδας. Ὁ ἀναλογισμὸς μόνον τῆς λέξεως ζωή, δίδει εἰς τὸν συλλογιζόμενον ζωήν, χαράν, ἡδονήν, ἐλπίδα. Εἶνε φυσικὸς μαγνήτης, πρὸς ὃν τὰ ἀπορρινίσματα τοῦ κόσμου, οἱ ἄνθρωποι, τείνουσι καὶ θὰ τείνωσιν, ὅπως εὑρίσκωνται ἐς ἀεὶ προσκεκολλημένοι: πάντες αὐτὸ ἐπεδίωξαν καὶ τοῦτο ἐπιδιώξουσι μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος : ἐάν πάντες ἐρωτηθῶσι περὶ τῆς ζωῆς, θ' ἀπαντήσωσιν ὁμοφώνως « —ἡ ζωὴ εἶνε τὸ λαμπρότατον δώρημα τοῦ Θεοῦ, τὸ πολυτιμώτατον τῶν ἀγαθῶν.— » ἀλλ' ἐν τῇ ἀπαντήσει των ταύτῃ θέλουσι προσθέσει ἐν *στεναγμῷ* εἶνε ἡ ζωὴ τὸ λαμπρότατον δώρημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ πολυτιμώτατον τῶν ἀγαθῶν, καὶ θὰ ἦτο τοιοῦτο καὶ ἔτι τούτων κάλλιον, ἐάν μὴ ὑπὸ τοῦ *στεναγμοῦ* τῆς δυστυχίας συνωδεύετο».

Στεναγμός...παρέστητέ ποτε πρὸ ταραχώδους θαλάσσης,ὑπὸ θορυβωδεστά

του ἀνέμου ἀνακυκωμένης, καταφερούσης τὰ κύματα αὐτῆς μεθ' ὁρμῆς καὶ καταγνυούσης ταῦτα ἐπὶ τῶν δξέων ὑφάλων τῆς παραλίας; ἠκούσατε τὸν θόρυβον τῆς ἀγῆς αὐτῶν,θόρυβον ἐξερχόμενον ἐκ τῶν βαθυτάτων σπλάγχνων τοῦ Ποσειδάνος βασιλείου;

Ὁ θόρυβος οὗτος, ὁ βρυχηθμὸς οὗτος τῶν ἀψύχων λεόντων τῆς θαλάσσης, τῶν κυμάτων, εἶνε ὅμοιος τῷ στεναγμῷ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅ τε ἄνθρωπος καὶ ἡ θάλασσα ἐπλάσθησαν,ὅπως ὦσιν ἐν διηνεκεῖ ταραχώδει κινήσει, ἀκατανόητῳ. Ἡ μὲν θάλασσα, ὅπως ταράσσηται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἡ δὲ ἄνθρωπος ὑπὸ τοῦ *στεναγμοῦ* τῆς δυστυχίας. Ἐὰν δέ, κατά τινας στιγμὰς εὑρίσκωνται ἐν φαινομενικῇ ἡσυχίᾳ,τοῦτο εἶνε προμήνυμα μεγαλειτέρας ταραχῆς, μεγαλειτέρας θλίψεως.

Οὐδεὶς οὐδέποτε ἄνθρωπος ηὐτύχησεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ: πάντες ἀνεσείναζον καὶ ἀναστενάζουσι, πάντες προέφερον καὶ προφέρουσι τὸ τῆς δυστυχίας ἐπιφώνημα τοῦ στεναγμοῦ, τὸ βραδέως θάνατον ἐπιφέρον, τὸ ἀπαίσιον *ἄχ*.

Ἄχ!! ἦτο ὁ στεναγμὸς τοῦ Θεοῦ τελειοῦντος τὸν ἄνθρωπον, ἀχ εἶνε ἡ πνοὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὀχ εἶνε ἡ κατατρύουσα αὐτὸν δυστυχία, καὶ ἀχ θὰ εἶνε τὸ μέσον δι' οὗ θέλει προσπαθῆ, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν κατατρύουσαν αὐτὸν θλῖψιν.

Ἄχ!! λέξις οὐδέποτε ὑπὸ τῶν ποιητῶν ψαλεῖσα, ὡς ἐκ τοῦ στόματος πάντων ἐκάστοτε ἐξερχομένη, καὶ διαφόρους ποιητικὰς στροφὰς ἠσάχουσα, ἐάν τις θελήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τοιαύτην δύναμίν σου, εἰς οὐδὲν ἄλλο θέλει καταλήξει, εἰ μὴ εἰς ἓν ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδίας του ἐξερχόμενον ἀτελεύτητον ἀ..χ.!.!. Τρέφεις καὶ καταστρέφεις τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐν σοὶ ἀναπτυσσομένους καὶ ὡς ἐν σοὶ τελευτῶντας: ἀχ ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀχ ἐστι καὶ ἔσται ἡ τελευτὴ αὐτοῦ: οὐδεὶς ποτε ἐπεχείρησεν, ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν δύναμίν σου, οὐδὲ θέλει ἐπιχειρήσει ποτέ, καθόσον ἀνάξιον λόγου τὸ ἐπιχειρεῖν τινα παραστῆσαι τοῖς ἄλλοις γνωστόν τι: Ἔχεις δύναμιν καταθλιπτικήν, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἀνακουφιστικήν: θλίβεις...ἀλλὰ καὶ ἡ σὴ ἐκφορὰ ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ ἀνθρώπου ἐπιφέρει ἀνάκουφισιν.

« Εἴ τις ηὐτύχηκε διὰ βίου, τέρας ἐστίν.» λέγει ἀπόφθεγμά τι.

Εὐτυχία: παράστασις φαντασιώδης, χιμαιρική...μετὰ θάνατον παρά τινων ἀναμενομένη: ἀντίθετε πόλε τῆς σκληρᾶς δυστυχίας, περικυκλούμενε ὑπὸ παγώνων πόνων, καθιστώντων σε ἀπροσπέλαστον καὶ ἀνούσιον τὸ σὸν ὄνομα: πολλοὶ πρὸς σὲ ἐξεστράτευσαν, πλὴν καταληφθέντες ὑπὸ παγώνων τῆς ἀποτυχίας, κατεσυντρίβησαν ἐν οἴκτρᾷ θέσει παραδειγματίσαντες τοὺς λοιπούς τοὺς σοῦ ἐπιθυμοῦντας...σὲ ἀγαπᾷ ἡ ἀνθρωπότης:..πλὴν σὺ τὴν μισεῖς:. δικαίως: εἶσαι τελεία καὶ ἐν τοῖς τελείοις ζῇς:.. τέλειος ὁ Πλάστης καὶ τούτου ἄξιος.

Οὐδεὶς ποτε ἀναφέρεται εὐτυχήσας: ἀπὸ τοῦ πλουσίου μέχρι τοῦ πτωχοῦ, ἀπὸ τοῦ ὀρεσιβίου τῶν προβάτων ποιμένος, μέχρι τοῦ ἐν πόλει διατρίβοντος ὁδηγοῦ τῶν λαῶν, ἀπο τοῦ Χριστοῦ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἁπλοῦ ποιμένος ἁπλουστάτου λαοῦ, πάντες ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται πικρίας, πάντες ζῶσιν ἐν στεναγμῷ δυστυχίας, πάντων ἡ ἀναπνοὴ ἐστι δηλητηριασμένη ὑπὸ τοῦ ἀχί.

Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασε τὴν δυστυχίαν, καὶ αὐτὸς θνήσκων ἐξέβαλε στεναγμόν,παράπονον: « Ἠλί, Ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί » εἶπεν, ἐκπνέων: ἐκδηλῶν στενακτικὸν παράπονον, διότι ὁ Πατήρ του, ὁ μέγας Θεός, τὸν ἐγκατέλιπεν. Μὴ ἄρα ὁ στεναγμὸς δὲν εἶνε παράπονον κατὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἄδωρον δῶρημα, ὅπερ ἐδωρήσατο τῷ ἀνθρώπῳ, τὸν στεναγμόν; Ναί. Πλὴν ἐτάχθημεν *φέρειν* ὅ,τι ὁ *Θεὸς διδῷ, γενναίως*, στενάζοντες ἐν καταθλίψει καὶ διὰ τοῦ στεναγμοῦ ἀνακουφιζόμενοι.

Στέναζε λοιπόν...στέναζε. ἄνθρωπε, ἀφοῦ οὕτως ὡρίσταί σοι:..στέναζε ἕνα τὸν ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ πλάστου, καθ' ἣν ὥραν ἐλάμβανες ζωήν, ἐκφυγόντα στεναγμὸν συνεχίσης. Οὕτως ἠθέλησεν ὁ Θεός :. τὸν στεναγμόν,ὃν Αὐτὸς ἐξήνεγκε τελειῶν σε,προωρισταί σοι ὅπως πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχῃς.

Στέναζε...στέναζε· καὶ τότε μόνον θέλεις παύσει ὁπότ' ἂν ὑπὸ τοῦ στυγεροῦ Χάρωνος πρὸς δεῖπνον ἐν τοῖς βασιλείοις τοῦ Πλούτωνος θέλεις κληθῆ θνήσκων.

Θάνατος: κενῆς κενοῦ βίου πομφόλυγος ἀγή, καὶ ἀπόδοσις πάντων τῶν θνησκόντων τῇ οἰκείᾳ αὐτῶν θέσει: ἐπενοήθης παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως τρομάζῃς τοὺς ἀνθρώπους: ἐπιδρᾷς τοσοῦτον ἐπ' αὐτῶν, ὅσον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν χρημάτων, ὑποδηματοποιεῖον, ἐμπορικὸν κατάστημα κτλ. ἐπὶ δὲ τῶν θυρῶν δύο τριωρόφων οἰκιῶν αἱ ἐκτραφαὶ Δημαρχεῖον καὶ Ἀποθήκη ὑλικοῦ μοὶ προσελκύουσι τὴν προσοχήν. Ἐγείρω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν πρώτην καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρατηρῶ οἰκίαν πεκαλαιωμένην, ἧς τὸ πρῶτον διαμέρισμα ἐφάνετο ἀτελὲς ἔτι, ἄνευ θυρῶν καὶ κουρταμάτων. « Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἐνταῦθα, εἶπον, εὑρίσκεται εἰς τὴν ὑπνώδη αὐτῆς κατάστασιν» καὶ ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου. Παρατηρῶ ὁμοίως μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν δευτέραν καὶ μετ' ἐκπλήξεως ζητῶ ν' ἀνεῦρω τὸν λόγον τῆς ἀποταμιεύσεως ὑλικοῦ ἐνταῦθα καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν εὕρον ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς κεφαλῆς μου τὴν λέξιν «ἀστεῖον» καὶ προχωρήσαμεν οὕτω σιωπηλοὶ πρὸς τὴν πλατεῖαν, τρὸ τῆς ὁποίας βλέπομεν ὡραῖον ναὸν ἀτελῆ, ἡμιτελῆ, κολυτελῆ,δὲν δύναμαι καλῶς νὰ χαρακτηρίσω,διότι ἡ περιοχὴ αὐτοῦ σᾶς ἀναγκάζει νὰ προχωρήσητε ἐκεῖθεν, χωρὶς νὰ λάβητε καιρὸν πρὸς στιγμὴν νὰ σταματήσητε καὶ ἀκριβῆ σχηματίσητε γνώμην τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου.

Ἤδη εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς μεγάλης πλατείας τῆς Χαλκίδος, Ὁμονοίας καλουμένης, διότι ὑπάρχει καὶ δευτέρα, ἣν δὲν κατώρθωσα νὰ λάβω καιρὸν νὰ ἴδω. Ὅτως δὲ εἶνε ἀρκετὰ ὡραία, μεγάλη, καθαρά, πεφυτευμένη διὰ πευκῶν, τετράγωνος, μὲ ἀρκετὰ καλὰς οἰκοδομάς, καὶ καφενεῖα καὶ καταστήματα εἰς τὴ πέριξ αὐτῆς, καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ στενοῦ τοῦ Εὐρίπου. Ἐνταῦθα δ' ὡς ἔμαθον συνέρχεται καθ' ἑσπέρας τὸ βέρος ὁ καλὸς κόσμος τῆς Χαλκίδος καὶ ἀπολαμβάνει τὰ θέλγητρα καὶ τὰς καλλονὰς τῆς λαμπρᾶς θέας, τῆς ζωογόνου θαλασσίας αὔρας καὶ τῆς γλυκείας ἀναψυχῆς. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Χαλκιδεὺς εἶνε εὐτυχέστερος πολλῶν κατοίκων τοῦ Βασιλείου, διότι οὐδαμόσε ἄλλοσε ἀπολαμβάνει τις ὅ,τι εἰς ἄκραν τὴν ἥρεμον, γλυκεῖαν καὶ θελκτικωτάτην Χαλκιδικὴν ἀκτὴν χαίρει ὁ κάτοικος αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἴσως λέγεται, ὅτι ὁ Χαλκιδεὺς εἶνε φύσει γλυκύς, πρᾶος, ἄκακος καὶ ἀγαθός. Ἡ φύσις ἐκεῖ τὸν ἐστόλισε μὲ τὰ νάματα αὐτῆς.

Μερικαὶ ἀμαξαι εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πλατείας κείμεναι, ἐξ ὧν καὶ ἓν βιζαδί, καὶ ἓν ξύλινον παράθηγμα εἰς τὴν μίαν πλευρὰν αὐτῆς χρησιμεῦον ὡς θέατρον, προσελκύουσι τὴν προσοχὴν τοῦ νεοῦ μου, ὅστις πλησιάζει μετὰ περιεργίας αὐτό, ἐξετάζων ὅλην τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπιστρέφει τροχάδην γελῶν.

— Ἔνα θεατριδάκι, πατέρα, μοὶ λέγει, ὁ Φασουλέτος καὶ Περικλέτος καὶ ἐδῶ παραστάνουν.

Ἔπεα δὲ θεικνύων μοι μέγα πτηνὸν ἐπὶ στύλου ἱστάμενον.

—Τί πουλὶ εἶνε αὐτό; ἐρωτῷ, δὲν φεύγει, κηγαίνει ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον καὶ πάλιν ἐκεῖ ἐπιστρέφει.

— Εἶνε κόραξ, εἶδος κόρακος ἡμερωμένου, τῷ εἶπε τότε ὁ κ. Ἀντωνιάδης. Αὐτὰ τὰ πτηνὰ εἶνε συνήθη καὶ πολὺ ἥμερα, μάλιστα ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐγώρησεν ἕνα ἀνδρόγυνον, ὡς λέγεται ἐδῶ εἰς Χαλκίδα, διότι εἶνε καὶ κλέπτικα. Ἕνα ἐξ αὐτῶν εἶχεν εἰσέλθει ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς μίαν οἰκίαν καὶ ἀφήρεσεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἓν χρυσοῦν ἀδαμάντινον καὶ μεγάλης ἀξίας δακτυλίδιον τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας, ὅστις ὑποπτεύσας τὴν σύζυγόν του τὴν ἠπείλησεν καὶ ἐλθόντες ἀμφότεροι εἰς σπουδαίας λογομαχίας ἐχώρισαν.Μετὰ δύο ἔτη τὸ δακτυλίδιον εὑρέθη εἰς τὴν στέγην μιᾶς οἰκίας κάτωθι κεράμου καὶ ἀνεκαλύφθη οὕτως ὅτι ἡ κόρακ τὸ εἶχεν ἀφαιρέσει.

Ὁ Τάκης ἀπορήσας ἐξέλαβε τοῦτο δι' ἀστειότητα καὶ ἤρξατο νὰ γελᾷ.

— Ναί, ναί, εἶνε ἀληθὲς προσέθηκα τότε ἐγώ, διότι οἱ κόρακες εἶνε κλέπται καὶ ἐγενόμην καὶ ἐγὼ μάρτυς τούτου, ὅτε

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΥ ΕΚΔΡΟΜΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ ΔΑΜΙΑΝ ΚΑΙ ΒΟΛΟΝ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον)

— Αἴ, καὶ ποῦ πηγαίνεις, κύριε Ἀντωνιάδη, τώρα;

—Οὔμ, ... νά, ἔτσι ·ζτὸ βρόντο, ... ἀπ' ἐδῶ.

— Ἂν θέλῃς, ἐλθὲ μαζύ μου, θὰ μεταβῶ πρὸς ἐπίσκεψιν μερικῶν φίλων συνδρομητῶν μου, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου.

— Οὔμ, ... καὶ ἔχεις συνδρομητὰς ἐδῶ;

— Ἡ «Φύσις» παντοῦ ἔχει συνδρομητὰς κύριε Ἀντωνιάδη. ἔλθε καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς, θὰ περάσωμεν καλὰ μὲ αὐτούς.

— Οὔμ.... πᾶμε.

— Ἰδοὺ εἰς, ... εἰσέλθωμεν ἐντός.

Καὶ εἰσερχόμεθα ἐντὸς τοῦ οἰνοκνευματοκαπήλου Πανάγου καὶ Φουσάρα, ἔνθα περιστοιχούμεθα ἀπὸ βυτία καὶ ὀσμῆς οἰνοπνεύματος καὶ κονιάκ.

Τὸ κατάστημα εἶνε καλῶς διηυθετημένον μὲ εὐπρέπειαν καὶ τάξιν καὶ παρὰ τὴν δυτικὴν γωνίαν αὐτοῦ κεῖται γραφεῖον κιγκλιδωτὸν ἐκ τῶν συνήθων ἐν ἅπασι τοῖς ἐργοστασίοις τοῦ Πειραιῶς.Ἅμα τῇ εἰσόδῳ μας, προσέρχεται εὐγενὴς νέος τις κύριος καὶ ἐρωτᾷ ἡμᾶς εἰ ἀγαπᾶμεν.

— Ὁ κ. Πανάγος; ἐρωτῶ.

-- Μόλις ἐξῆλθεν, ἀπαντᾷ, πηγαίνει εἰς τὴν πανήγυριν.

— Ὁ δὲ κ. Φουσάρας;

— Καὶ αὐτός, μόλις ἐξῆλθεν, μετέβη εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἀφίνω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, λέγων ὅτι θὰ ἐπιστρέψω μετὰ ἡμίσειαν ὥραν καὶ ἐξερχόμεθα.

— Αἴ, πηγαίνομεν νὰ πίωμεν ἕνα καφφὲ εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπιστρέφομεν, κ. Ἀντωνιάδη;

— Οὔμ, ... πηγαίνωμεν.

Ἔναντι τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Πανάγου καὶ Φουσάρα καὶ εἰς τὸ βάθος μικρᾶς πλατείας παρατηροῦμεν τὰ Ἡνωμένα Οἰνοπνευματοποιεῖα Θωμᾶ καὶ Χαλιούλα, καὶ ὀλίγον περαιτέρω τὸ μέγα ἐργοστάσιον τοῦ κ. Γ. Χατζηπαναγιώτου, ἐπίσης συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως».

— Ἀ, ἰδού, λέγω τότε εὐχαρις τῷ ὁδῷ μου συνοδοιπόρῳ, ἐδῶ εὑρίσκονται πάντες πλησίον, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μας ἐπισκεπτόμεθα ὅλα τὰ ἐργοστάσια καὶ μετὰ ταῦτα μεταβαίνομεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Προχωρήσαντες δεξιὰ εἰσήλθομεν ἐντὸς μικρᾶς στενῆς ὁδοῦ, ἧς αἱ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν πλευραὶ ἦσαν τὸ «λοῖστον κατειλημμέναι ὑπὸ διαφόρων μικρῶν μαγαζείων, ὧν οἱ κύριοι μετὰ φίλων κατὰ μικροὺς ὁμίλους καθήμενοι ἐξωθι αὐτῶν συνεζήτουν καὶ παρεπήρουν τοὺς διαβαίνοντας, ἰδίως ἡμᾶς μετὰ περιεργίας, ἐννοήσαντες ὅτι εἴμεθα ξένοι. Ἄνωθι τῶν καταστημάτων ἀναγινώσκω εἰς μικρὰς ἀκλᾶς ἐπιγραφάς, φαρμακεῖον, συμβολαιογραφεῖον, ὑποδηματοποιεῖον, ἐμπορικὸν κατάστημα κτλ. ἐπὶ δὲ τῶν θυρῶν δύο τριωρόφων οἰκιῶν αἱ ἐκτραφαὶ Δημαρχεῖον καὶ Ἀποθήκη ὑλικοῦ μοὶ προσελκύουσι τὴν προσοχήν. Ἐγείρω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν πρώτην καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρατηρῶ οἰκίαν πεκαλαιωμένην, ἧς τὸ πρῶτον διαμέρισμα ἐφάνετο ἀτελὲς ἔτι, ἄνευ θυρῶν καὶ κουρταμάτων. « Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἐνταῦθα, εἶπον, εὑρίσκεται εἰς τὴν ὑπνώδη αὐτῆς κατάστασιν» καὶ ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου. Παρατηρῶ ὁμοίως μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν δευτέραν καὶ μετ' ἐκπλήξεως ζητῶ ν' ἀνεῦρω τὸν λόγον τῆς ἀποταμιεύσεως ὑλικοῦ ἐνταῦθα καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν εὕρον ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς κεφαλῆς μου τὴν λέξιν «ἀστεῖον» καὶ προχωρήσαμεν οὕτω σιωπηλοὶ πρὸς τὴν πλατεῖαν, τρὸ τῆς ὁποίας βλέπομεν ὡραῖον ναὸν ἀτελῆ, ἡμιτελῆ, κολυτελῆ,δὲν δύναμαι καλῶς νὰ χαρακτηρίσω,διότι ἡ περιοχὴ αὐτοῦ σᾶς ἀναγκάζει νὰ προχωρήσητε ἐκεῖθεν, χωρὶς νὰ λάβητε καιρὸν πρὸς στιγμὴν νὰ σταματήσητε καὶ ἀκριβῆ σχηματίσητε γνώμην τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου.

Ἤδη εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς μεγάλης πλατείας τῆς Χαλκίδος, Ὁμονοίας καλουμένης, διότι ὑπάρχει καὶ δευτέρα, ἣν δὲν κατώρθωσα νὰ λάβω καιρὸν νὰ ἴδω. Ὅτως δὲ εἶνε ἀρκετὰ ὡραία, μεγάλη, καθαρά, πεφυτευμένη διὰ πευκῶν, τετράγωνος, μὲ ἀρκετὰ καλὰς οἰκοδομάς, καὶ καφενεῖα καὶ καταστήματα εἰς τὴ πέριξ αὐτῆς, καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ στενοῦ τοῦ Εὐρίπου. Ἐνταῦθα δ' ὡς ἔμαθον συνέρχεται καθ' ἑσπέρας τὸ βέρος ὁ καλὸς κόσμος τῆς Χαλκίδος καὶ ἀπολαμβάνει τὰ θέλγητρα καὶ τὰς καλλονὰς τῆς λαμπρᾶς θέας, τῆς ζωογόνου θαλασσίας αὔρας καὶ τῆς γλυκείας ἀναψυχῆς. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Χαλκιδεὺς εἶνε εὐτυχέστερος πολλῶν κατοίκων τοῦ Βασιλείου, διότι οὐδαμόσε ἄλλοσε ἀπολαμβάνει τις ὅ,τι εἰς ἄκραν τὴν ἥρεμον, γλυκεῖαν καὶ θελκτικωτάτην Χαλκιδικὴν ἀκτὴν χαίρει ὁ κάτοικος αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἴσως λέγεται, ὅτι ὁ Χαλκιδεὺς εἶνε φύσει γλυκύς, πρᾶος, ἄκακος καὶ ἀγαθός. Ἡ φύσις ἐκεῖ τὸν στόλισε μὲ τὰ νάματα αὐτῆς.

Μερικαὶ ἀμαξαι εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πλατείας κείμεναι, ἐξ ὧν καὶ ἓν βιζαδί, καὶ ἓν ξύλινον παράθηγμα εἰς τὴν μίαν πλευρὰν αὐτῆς χρησιμεῦον ὡς θέατρον, προσελκύουσι τὴν προσοχὴν τοῦ νεοῦ μου, ὅστις πλησιάζει μετὰ περιεργίας αὐτό, ἐξετάζων ὅλην τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπιστρέφει τροχάδην γελῶν.

— Ἔνα θεατριδάκι, πατέρα, μοὶ λέγει, ὁ Φασουλέτος καὶ Περικλέτος καὶ ἐδῶ παραστάνουν.

Ἔπεα δὲ θεικνύων μοι μέγα πτηνὸν ἐπὶ στύλου ἱστάμενον.

—Τί πουλὶ εἶνε αὐτό; ἐρωτῷ, δὲν φεύγει, κηγαίνει ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον καὶ πάλιν ἐκεῖ ἐπιστρέφει.

— Εἶνε κόραξ, εἶδος κόρακος ἡμερωμένου, τῷ εἶπε τότε ὁ κ. Ἀντωνιάδης. Αὐτὰ τὰ πτηνὰ εἶνε συνήθη καὶ πολὺ ἥμερα, μάλιστα ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐγώρησεν ἕνα ἀνδρόγυνον, ὡς λέγεται ἐδῶ εἰς Χαλκίδα, διότι εἶνε καὶ κλέπτικα. Ἕνα ἐξ αὐτῶν εἶχεν εἰσέλθει ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς μίαν οἰκίαν καὶ ἀφήρεσεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἓν χρυσοῦν ἀδαμάντινον καὶ μεγάλης ἀξίας δακτυλίδιον τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας, ὅστις ὑποπτεύσας τὴν σύζυγόν του τὴν ἠπείλησεν καὶ ἐλθόντες ἀμφότεροι εἰς σπουδαίας λογομαχίας ἐχώρισαν.Μετὰ δύο ἔτη τὸ δακτυλίδιον εὑρέθη εἰς τὴν στέγην μιᾶς οἰκίας κάτωθι κεράμου καὶ ἀνεκαλύφθη οὕτως ὅτι ἡ κόρακ τὸ εἶχεν ἀφαιρέσει.

Ὁ Τάκης ἀπορήσας ἐξέλαβε τοῦτο δι' ἀστειότητα καὶ ἤρξατο νὰ γελᾷ.

— Ναί, ναί, εἶνε ἀληθὲς προσέθηκα τότε ἐγώ, διότι οἱ κόρακες εἶνε κλέπται καὶ ἐγενόμην καὶ ἐγὼ μάρτυς τούτου, ὅτε ἠμην τηλεγραφητὴς τοῦ βασιλέως εἰς Τατόϊον. Εἶχον τότε συλλάβει ἕνα κόρακα καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ κτήματος τοῦ ἔκοψε τὰ πτερά. Ἐξημερωθεὶς δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ εἰθίσας πλέον δὲν ἀπεμακρύνετο, ἀλλὰ ἔζη διαρκῶς ἐν Τατοΐῳ, ὅκου καὶ τῷ παρετίθετο καθ' ἑκάστην βασιλικὴ τροφή. Πρὸς εὐγνωμοσύνην ὅμως ἢ τίς οἶδε διὰ ποῖον λόγον ὁ φιλοξενούμενος οὗτος κύριος εἰσήρχετο διὰ τοῦ παραθύρου ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ βασιλέως, ὁσάκις ἡ Α. Μ. ἀπουσίαζε,καὶ τοῦ ἀφῄρει ἐκ τῆς τραπέζης ποτὲ ἓν καὶ ποτὲ ἕτερον μικρὸν ἀντικείμενον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐκεῖ κομψοτεχνημάτων,μέχρις ὅτου ἐννοηθείσης τῆς ἀφαιρέσεως ὁ βασιλεὺς ἔθηκε φύλακας νὰ παιρφυλακτήσωσι τὸν κλέπτην, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ γνωστός. Παρακολουθήσαντες δ' αὐτὸν ἀνεκάλυψαν καὶ τὰ κλοπιμαῖα, ἅτινα ὁ ἄγαθὸς κόραξ ἔκρυπτεν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους παρά τινι δένδρῳ. Ἔκτοτε ὁ κλέπτης ἐγένετο δημοτικώτερος καὶ ἀγαπητότερος.

— Μὰ διατί τοῦτο ; πρώτησα τότε ὁ Τάκης, δὲν ἔκρπε νὰ τοῦ κόψουν τὴν κεφαλήν ;

— Αἴ, ὅλα θέλεις νὰ τὰ ξεύρεις· ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει φιλότιμος καὶ καλός· ὅταν τὸ κακὸν παρέλθῃ, τοῦ φαίνεται ἀστεῖον καὶ γελᾷ, διασκεδάζει καὶ συγχωρεῖ.

Ἤδη ἐκαθήμεθα ἐξωθι τοῦ καφφενείου καὶ ὁ κ. Ἀντωνιάδης διέτασσε τὸ τρίτον ἤδη νὰ τοῦ φέρουν ὕδωρ.

Ὁ Τάκης τὸν παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως.

— Μὰ τί ἔκαθες; κ. Ἀντωνιάδη τὸν ἐρωτᾷ τότε,πολλὰ νερὰ πίνεις.

— Οὔμ.... διψῶ.... μοὶ ἀκανεῖ. Ἔπειτα ξέρεις, τὸ νερὸ τῆς Χαλκίδος φημίζεται, εἶνε καλὸν καὶ πολὺ ὠφέλιμον.

Καὶ πραγματικῶς ἦτο δροσερώτατον καὶ γευστικώτατον.

Μετ' ὀλίγον διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν καὶ ἕτερον ποτήριον ὕδατος, ἐνῷ ὁ Τάκης στενοχωρεῖται καὶ ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς νὰ φύγωμεν ἐκεῖθεν.

— Πηγαίνωμεν νὰ δοκιμάσωμεν καὶ τὸ κονιὰκ τῆς Χαλκίδος εἶπον τότε καὶ ἐγερθέντες μετέβημεν παρὰ τοῖς κ. κ. Πανάγου καὶ Φουσάρα, οὗς εὕρομεν αὐτὴν τὴν ὥραν ἐν τῷ καταστήματι αὐτῶν.

— Ὁ κ. Φουσάρας βεβαίως, εἶπον, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πρῶτον τείνοντά μοι τὴν χεῖρα.

— Ὄχι, εἶμαι ὁ Πανάγος, ἀπήντησιν μειδιῶν, ὁ δὲ κ. Φουσάρας εἶνε τοῦ λόγου του.

—Ἀ, χαίρω πολύ, ὅτι βλέπω ἀμφοτέρους, ἠκατήθην εἰς τὰ ὀνόματα, ἐγὼ ἐνθυμίζον ὅτι ὁ παχύτερος ὑμῶν θὰ ἦτο ὁ Φουσάρας καὶ ὁ ἰσχυότερος ὁ Πανάγου. Ἂς εἶνε, καὶ πῶς ἔχετε ;

— Καλῶς, εὐχαριστοῦμεν, ἀπήντησαν καὶ προσηγεγκαν ἡμῖν ἀμέσως θέσεις ἐν τῷ γραφείῳ των.

— Καὶ πῶς τοῦτο τὸ ἔκπακτον, κύριε Πρίντζη; νὰ σᾶς βλέπωμεν τόσον αἰφνιδίως ;

— Ἔκτάκτως, φίλε μου, πολὺ ἐκτάκτως· ἡ ζέστη τῶν Ἀθηνῶν μ' ἐστενοχώρησε καὶ ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἓν μικρὸν ταξείδιον μέχρι Βόλου. Δραστέμενος δὲ τῆς εὐκαιρίας τῆς διαμονῆς τοῦ πλοίου μας ἐνταῦθα ἐπὶ ἐξάωρον, ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω εἰς ἐπίσκεψίν σας.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλὰ ἐκάματε· τοῦτο μᾶς ηὐχαρίστησε πολύ· καὶ τί δυνάμεθα νὰ σᾶς προσφέρωμεν ;

— Μὰ ἐπήραμεν τόσα ἕως τώρα... καλλίτερον τίποτε. Τί λέγετε σεῖς; κ. Ἀντωνιάδη.

— Οὔμ.... ἂς εἶνε ἕνα κονιάκ.

— Τότε ἐγὼ ὀλίγην βανάναν.

Καὶ ἀμέσως μᾶς ἐκόμισαν τ' ἀνωτερω καὶ ἓν λουκούμιον διὰ τὸν μικρόν.

— Αἴ, πῶς σᾶς φαίνεται τὸ κονιάκ; κ. Ἀντωνιάδη.

—Οὔμ...καλό.... πολὺ καλό, ἐδῶ τὸ κατασκευάζετε αὐτό;

— Ναί, ἐδῶ, κύριε Ἀντωνιάδη, ἡ Χαλκὶς δὲν εἶνε, ὡς τὴν νομίζετε, τόσον ὀπισθοδρομική, τῷ εἶκον τότε· παράγει λαμπρὰ ποτά, ὡς βλέπετε.

— Εὖγε, τότε, εὖγε.

Καὶ παρεμείναμεν ἐκεῖ ἐπ' ἀρκετὸν συνομιλοῦντες μετὰ τῶν κυρίων Πανάγου καὶ Φουσάρα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς οἰνοπνευματοποιΐας. (ἕκεται συνέχεια)

22 C. FAURE ET H. DE GRAFFIGNY 22

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετὰ 300 καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Κατὰ μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμ. φύλλον).

Καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνετε, κ. Ὀσιπώρ, ὅτι εἶνε νοημονέστεροι ἡμῶν ; ἠρώτησεν ὁ Φρικουλέ.

— Ἴσως ὄχι. . . ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ ἔχωσι περισσοτέρας γνώσεις. . . τώρα, ἐὰν τὸ στῆθός των εἶνε περιωρισμένον, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ἀλλοίας κατασκευῆς τῶν πνευμόνων αὐτῶν, ὅπως δύνανται νὰ λειτουργῶσιν εὐχερῶς εἰς τόσην χαμηλὴν ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν. Κυθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν στόμαχον καὶ τὴν κοιλίαν των, ἐὰν διαφέρωσι τῶν ἰδικῶν μας, τοῦτο συμβαίνει, διότι ἀνήκουσιν εἰς πλανήτην, ὅπου ἀπαιτεῖται νὰ τρώγωσι διὰ νὰ ζήσωσι καὶ ἔνθα ὁ νόμος τῆς ζωῆς εἶνε νόμος τοῦ θανάτου, καὶ ὅπου οἱ ἀσθενέστεροι ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων.

Ἡ Σελήνη ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τοῖς ἀνωτέρω λεχθεῖσιν, ἠρώτησε·

—Πάτερ, καὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ σύμπαντι κόσμοι, ὅπου δὲν τρώγουσι ;

— Πιθανῶς, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, διότι εἶνε πολὺ λυπηρὸν νὰ νομίζῃ τις, ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς τροφῆς εἶνε ἀπαραίτητος εἰς ὅλους τοὺς κόσμους καὶ εἰς τὰς συνεπείας αὐτῆς. Βεβαίως δι' ἕνα ἄθλιον πλανήτην διατελοῦντα ἔτι εἰς παιδικὴν κατάστασιν, ὅπως ἡ γῆ, ἡ πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς τροφὴ εἶνε ἀπαραίτητος, ἀλλὰ εἶνε γελοῖον νὰ δογματίσῃ τις περὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς φύσεως καὶ νὰ τὴν ὑπολάβῃ συμφώνως μὲ τὰς γηΐνους περιστάσεις.

— Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ, διέκοψε τότε ὁ Φρικουλέ, ὁποίαν ἐξωτερικὴν μορφὴν θὰ εἶχον τὰ ὄντα αὐτά, τὰ ὁποῖα δὲν τρώγουσι καὶ ἐν τούτοις ζῶσι.

—Εἶνε βέβαιον, ὑπέλαβεν ὁ Ὀσιπώρ, ὅτι τὰ ὄντα ταῦτα δέον νὰ ἔχωσι φανταστικὴν μορφὴν καὶ παραδόξους σχηματισμούς, ἄνευ κορμοῦ, ἄνευ κεφαλῆς καὶ ἄνευ μελῶν. Διότι ὁ ἐγκέφαλος ἡμῶν φέρει σχῆμα στρογγύλον, ὡς ἐκ τῆς ἀπαραιτήτου περιφερικῆς καταστάσεως τοῦ μυελοῦ. Οὗτος ἀπετέλεσε τὸ κρανίον τῆς κεφαλῆς. Αἱ κνῆμαι καὶ οἱ βραχίονές μας εἰσι μίλη τετραπόδου μεταμεμορφωμένου καὶ τελειοποιημένου. Ἡ βαθμιαία πλαγία κατάστασις τοῦ κορμοῦ ἐσχημάτισε τοὺς πόδας καὶ ἡ ἐπανειλημμένη ἐξάσκησις τὰς χεῖρας. Ἡ κοιλία εἶνε τὸ περίβλημα τῶν ἐντοσθίων, τὸ δὲ σχῆμα καὶ τὸ μῆκος τῶν ἐντοσθίων ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τροφῆς. Τέλος ἐν τῷ σώματι δὲν ὑπάρχει κυβικὸν ἑκατοστόμετρον, τὸ ὁποῖον δὲν πρόηχθη ὑπὸ τῆς ζωϊκῆς λειτουργίας, ἐν τῷ κεῳ ἐν ᾧ ζῶμεν.

Ἐνῷ οὕτως ὡμίλει ὁ Ὀσιπώρ, ἡ ὁμὰς τῶν Σελληνιτῶν ἐπεφάνη, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν ἔσυρον εἶδος χειραμάξης, ἐν ᾗ ὁ σοφὸς μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἐτοποθετήθησαν.

Εἶτα εἰσέδυσαν ἐντὸς μακρᾶς ὑπογείου στοᾶς, καὶ μετὰ πορείαν ἐσπευσμένην ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπανεῖδον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Εὑρίσκοντο ἐν μέσῳ κρατῆρος χιλιομέτρων τινῶν πλάτους καὶ ὅστις ἦτο ὁ κυριώτερος κρατὴρ τοῦ ἠφαιστείου, περιεβάλλετο δὲ ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, ὧν αἱ αἰχμηραὶ κορυφαὶ ἐχάνοντο εἰς τὰ ὕψη. Ἄνωθι δ' αὐτῶν ἑκατέρες τινὲς τοῦ α'. μεγέθους ἐσπινθηροβόλουν ὡς πελώριοι ἀδάμαντες ἐπὶ λεπτοφυοῦς βάσεως.

— Περίεργον ἐμορμύρισε τότε ὁ Φρικουλέ, οὐδεμίαν αἰσθάνομαι δυσχέρειαν εἰς τὴν ἀναπνοήν, μόλονότι ἡ πίεσις ἐνταῦθα εἶνε ἀσθενής.

— Διότι, ἀπήντησεν ὁ Ὀσιπώρ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ βαρομέτρου ἐνδειχθεῖσαν ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἄνδεων, ἤτοι 7,500 μ. Φαίνεται δὲ βέβαιον, ὅτι τὸ ὀξυγόνον εὑρίσκεται ἐνταῦθα ἐν μεγαλειτέρᾳ ἀναλογίᾳ ἢ ἐν τῇ γῇ καὶ ὅτι καὶ ἄλλα ἔτι ἀέρια ὑπάρχουσιν.

Ἐνῷ δὲ τὸ ὄχημα διέτρεχε τὴν πεδιάδα εἰς τὸ μέσον τοῦ κρατῆρος, αἴφνης παρετήρησαν τὸ βλῆμα αὐτῶν, ὅπερ οἱ Σελληνῖται εἶχον μεταφέρει ἐκεῖ ἡμικατεστραμμένον.

— Πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν, ὅταν θελήσωμεν νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν, ἐμορμύρισεν ὁ Φρικουλέ!

Οἱ δὲ Σελληνῖται πλησιάσαντες ἐζήτησαν διὰ σχημάτων ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ὁ Ὀσιπώρ τότε λαβὼν ῥάβδον σιδηρᾶν ἐσχημάτισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δύο σφαίρας ἀνίσων διαστάσεων, ἃς ἤνωσεν, ὅπως πρὶν ὁ Φρικουλέ, διὰ γραμμῆς, ἐφ' ἧς ἐσχημάτισε τὸ σχῆμα τοῦ βλήματος.

Τότε εἷς τῶν Σελληνιτῶν γονατίσας ἠρώτησεν, ἐὰν ἡ μεγάλη σφαῖρα παρίστατο ἀστρον τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Ὀσιπώρ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἀπήντησε καταφατικῶς, καὶ διὰ νὰ ἐνοηθῇ καλῶς. ἐχάραξεν ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου, θέσας κατὰ κλίμακα τοὺς πλανήτας κατὰ τάξιν αὐτῶν ἀποστάσεως πρὸς τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον παρέστησε διὰ σφαίρας λευκῆς. Ὁπόταν δ'ἔφθασεν εἰς τὴν γῆν, ἐσημείωσε τὴν τροχιὰν τῆς Σελήνης, ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δύο τούτων κόσμων.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σελληνιτῶν ἠρώτησε τότε τὴν ἰδιότητα αὐτῶν, καὶ ὁ Ὀσιπὼρ τοῖς ἀπήντησεν ὅτι εἰσὶν ἀπεσταλμένοι τῆς γῆς. ἐρχόμενοι ὅπως ζητήσωσι σχέσεις καὶ φιλίαν παρὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Σελληνιτῶν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σελληνιτῶν θεὶς τότε τὸν δάκτυλον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος ἔφανη πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος, καὶ εἶτα στραφεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του, τοῖς ὡμίλει μετὰ ζωηρότητος, δεικνύων αὐτοῖς ὁτέ μὲν τοὺς ξένους, ὁτὲ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀσιπὼρ ἐπὶ τῆς ἄμμου χαραχθέντα σήματα. Μετὰ τοῦτο ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν, ὃν παρουσιάσας τῷ σοφῷ γέροντι :

— Τελιγγᾶ, εἶπεν.

Καὶ ταὐτοχρόνως ἔθιξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ στόμα τοῦ Τελιγγᾶ καὶ τὸ οὖς τοῦ Ὀσιπώρ. Πλήττων δὲ τὸ ἑαυτοῦ στῆθος διὰ νὰ ὀνομάσῃ ἑαυτόν.

— Ῥοὺμ Σερτσοὺμ, προσέθηκεν.

Ὁ Τελιγγᾶ ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του μακρὰς λωρίδας λευκάς, ἐφ' ὧν ἦσαν σεσημειωμένοι διάφοροι ἀκατάληπτοι χαρακτῆρες καὶ ἐσημείωσεν ἐπ' αὐτῶν ἑτέρους τινὰς τοιούτους.

— Βεβαίως οὗτος, εἶπεν ὁ Φρικουλὲ, θὰ καταγίνεται εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ θὰ προσδιορίσθη διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν μας ἐνταῦθα, διότι, ἂν ἐνόησα καλῶς, διετάχθη παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν γλῶσσάν των.

Μόλις ἐτελείωσε τ'ἀνωτέρω, οἱ Σελληνῖται ἐπέδειξαν τὸ ἅμαξιον, ἐφ' οὗ λαβόντες θέσιν οἱ ἡμέτεροι ἥρωες ὠδηγήθησαν ἐντὸς σκοτεινῆς ὑπογείου στοᾶς καὶ μετά τινας στροφὰς ἀρίκοντο πρὸ παμμεγέθους αἰθούσης, φωτιζομένης ὑπὸ τῶν ἡλίων. Ἐκεῖ οἱ Σελληνῖται ἀπεσύρθησαν.

— Αἰχμάλωτοι ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰωνάθαν Φαρενχάϊτ μετὰ θυμοῦ.

Ὁ δὲ Ὀσιπὼρ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων του·

— Ἡσύχασον, φίλε μου, τῷ λέγει μετὰ ψυχραιμίας. Θὰ ἐγένετο παριζήγησις.—Ἐν τῷ βίῳ μας τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὴν καλὴν συνεννόησιν,

— Συνεννόησιν ! καὶ πῶς νὰ συνεννοηθῇ τις μὲ τοὺς ἀγρίους, οἵτινας οὐδὲ λέξιν ἀγγλικὴν γνωρίζουσιν; ὑπεντοθάρυσεν ὁ Φαρενχάϊτ.

—Ἠσυχάσατε, ἀναλαμβάνω ἐγώ, προσέθηκεν ὁ γέρων. Ὡς γνωρίζετε, οἱ Ῥῶσσοι εἶναι οἱ καλλίτεροι γλωσσομαθεῖς τοῦ κόσμου. Ἐντὸς δύο ἡμερῶν σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μάθω τὴν γλῶσσάν των.

— Δύο ἡμέρας, ἀνέκραξεν ὁ Φαρενχάϊτ ! νὰ μάθῃς τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν γλῶσσαν, τὴν συνισταμένην ὅλο ἀπὸ τίνταν καὶ τάν-τίν ; ἀδύνατον !

Ὁ Ὀσιπὼρ ἐμειδίασεν, ἀρκεσθεὶς νὰ τηρήσῃ ἐμπράκτως τὴν ὑπόσχεσίν του. Ὁ δὲ Φρικουλὲ πλησιάσας εἰς τὸ οὖς τοῦ Γοντράν.

— Ὁ ἀγράμματος ! τῷ εἶπε, δὲν γνωρίζει, ὅτι εἷς τὴν σελήνην τὸ ἔτος συνίσταται μόνον ἀπὸ 12 ἡμέρας καὶ ὅτι ἑκάστη τούτων ἰσοδυναμεῖ πρὸς 29 ἡμέρας ἰδικάς μας, πλέον 12 ὥρας καὶ 44 λεπτά.

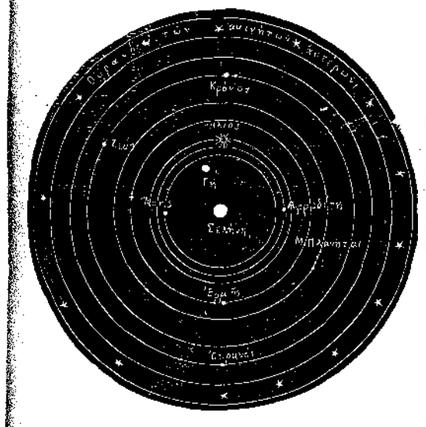

Ἐχάραξε τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

Ἀνὰ τὸ ἀόρατον ἡμισφαίριον τῆς γῆς.

Τὴν ἐπαύριον μόλις εἰσῆλθον ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ αἰθούσῃ τῇ προσδιορισθείσῃ πρὸς κατοικίαν αὐτῶν, ὁ Τελιγγᾶ, ἀφοῦ ἔκαμε διαφόρους φιλόφρονας χειρετισμοὺς ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του καὶ εἶτα ἐπὶ τῶν ὤτων τοῦ Ὀσιπὼρ καὶ τῶν συντρόφων του, ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησιν.

—Ἴσως ἐρωτᾷ, εἶπεν ὁ μηχανικός, ἐὰν θέλωμεν ν' ἀρχίσωμεν ἀμέσως τὴν διδασκαλίαν.

Ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἀπαντήσει τῶν φίλων του, ὁ Φρικουλὲ ἐτράφη πρὸς τὸν Τελιγγᾶ καὶ διὰ σημείων ἐγνώρισεν αὐτῷ, ὅτι ἐτίθετο εἰς τὴν διάκρισίν του

Τότε ὁ Σελληνῖτης ὑπεκλίθη σοβαρῶς καὶ ἐξῆλθεν.

— Τί εἶνε τοῦτο ; ἀνερώτησεν ὁ Γοντράν, μᾶς ἐγκατέλιπε. . .

— Ἴσως μετέβη νὰ φέρῃ τὰ βιβλία καὶ συγγράμματά των, διέκοψεν ὁ Φρικουλέ.

— Ἐγώ, νομίζω, ἐπεῖπεν ὁ Ὀσιπώρ, ὅτι ἡ παιδεία ἐνταῦθα εἶνε πολὺ περισσότερον ἀνεπτυγμένη ἢ παρ' ἡμῖν.

— Εἰς τοὺς ἀγρίους αὐτούς, προσέθηκεν ὁ Ἰωνάθαν, τί λέγετε ;

—Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ ἔχουσι τὸ προτέρημα νὰ κατοικῶσι πλουσιωτὴν ἀρχαιότερον τοῦ ἰδικοῦ μας, ἀπήντησεν ὁ Ὀσιπώρ.

Ὁ Φαρενχάϊτ τότε ἐξ ἀγανακτήσεως ὁρμώμενος ἔκλαξε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς μετὰ δυνάμεως, ὅπερ ἐν ἐκπλήξει πάντων ὑπεχώρησε, καταλαμπρυνθεῖσαν ὀπήν, ἐν ᾗ εἰσεχώρησεν ὁ ποῦς τοῦ Ἀμερικανοῦ, ὅστις ἀφῆκε κραυγὴν φοβεράν.

— Ἴδετε, πάντοτε αὐτὴ ἡ κατηραμένη δύναμίς μας ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Ὀσιπώρ.

—Καὶ διατί ἡ σελήνη, πάτερ, εἶνε ἀρχαιοτέρα τῆς γῆς ; ἠρώτησεν ἡ Σελήνη τότε· δὲν ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς γῆς ;

Ὁ Ὀσιπὼρ ἐν σοβαρότητι ἀπήντησεν·

—Βεβαίως, ἡ σελήνη ἐσχηματίσθη ἀπὸ μέρους ἀτμώδους οὐσίας τῆς γῆς, καὶ εἶνε 49κις μικροτέρα αὐτῆς. Ἕνεκα δὲ τῶν μικροτέρων της διαστάσεων ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐστερεοποιήθη ταχέως, ἐνῶ ἡ θερμοκρασία τῆς γῆς διατέλει ἔτι πολὺ ὑψωμένη πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ζωϊκῆς δυνάμεως ἐν αὐτῇ. Ἔκτται λοιπὸν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη καὶ ἀνεκτύχθη ἐπὶ τῆς σελήνης πολὺ ταχύτερον ἢ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅτι ἐνῶ αὕτη ἦτο ἔτι κατοικία γιγαντωδῶν ὄντων, ἐπὶ τῆς σελήνης ὁ ἄνθρωπος ἐγεννᾶτο καὶ ἐβάδιζε ταχέως.

Ὁ Γοντράν διετέλει κεχηνώς· πρὸ τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ἀνακοινώσεως, ἐνῶ ὁ Τελιγγᾶ ἐπανήρχετο φέρων ἐπ' ὤμου εἶδος κιβωτίου, ὅπερ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ποιῶν ἐν ταύτῳ σημεῖον εἰς τοὺς γηΐνους νὰ προχωρήσωσιν. Εἶτα ἔθιξεν αὐτοῖς τὰ ὦτα δεικνύων τὸ κιβώτιον καὶ εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς δεικνύων τὸ τεῖχος τῆς αἰθούσης.

— Τί ἐννοεῖ ; ἠρώτησεν ὁ Γοντράν.

— Ἁπλούστατον, τῷ παρετήρησεν ὁ Φρικουλέ, καὶ ἐὰν ἔκαμνες ἄλλο τι ἢ νὰ θαυμάζῃς καὶ καταγίνεσαι εἰς τὴν μνησιν σου, θὰ ἐνόεις ὅτι ὁ Σελληνῖτης μᾶς ἐσημείωσε νὰ προσηλώσωμεν τὰ ὦτά μας εἰς τὸ κιβώτιον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μας εἰς τὸν τοῖχον.

Ἐνῶ δὲ ὁ νέος μηχανικὸς ὡμίλει, ὁ Σελληνῖτης εἶχε διαθέσει ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ κιβωτίου κυλίνδρους ἐκ μετάλλου φέροντας κεχαραγμένους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν χαρακτῆρας κοίλους δυσνοήτους καὶ εἶτα ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἶδος πίνακος ξυλίνου κεκαλυμμένου δι' οὐσίας λευκῆς καὶ ἔστες συνεδέετο πρὸς τὸ κιβώτιον διὰ μεταλλίνων συρμάτων.

Τούτου γενομένου καὶ παρατηρήσας ὁ Τελιγγᾶ, ὅτι πάντες οἱ γηΐνοι ἔτεινον τὴν προσοχὴν των πρὸς αὐτόν, ἐκίνησε μικρόν τι ἐλατήριον καὶ ἐν τῷ ἅμα εὐκρινὴς λεπτὴ φωνὴ ὁμοία πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἐξῆλθε, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἦτο μονότονος καὶ ταὐτοχρόνως σημεῖα ἐπεφάνησαν ὡς σενικαὶ σκιαὶ ἐπὶ τοῦ πίνακος.

— Τί εἶνε αὐτό ; ἠρώτησεν ἡ Σελήνη ἔκπληκτος ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν τοῖχον.

Ὁ Σελληνῖτης τότε, ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς Σελήνης, ἔστριψε τὸ ἐλατήριον τοῦ κιβωτίου, ὅπερ ἀμέσως ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ ὁ πίναξ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ λευκὴν κατάστασιν.

—Τοῦτο εἶνε περίεργον ! ἐμορμύρισεν ὁ Φρικουλέ.

Εἶτα δ' αἴφνης.

— Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, προσέθηκεν, τ'ἀναφαινόμενα σημεῖα θὰ ἀναπαριστῶσι συλλαβὰς ἢ λέξεις προφερομένας ὑπὸ τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ . . . σκοπὸν δ' ἔχει, ὡς φαίνεται, νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς τε προφορᾶς καὶ γραφῆς.

— Καὶ τί ὠφελεῖ τοῦτο, εἶπεν ὁ Φλαμμερμόν, νὰ προφέρω καὶ γράφω ὡς ψιττακὸς τὴν γλῶσσαν των, χωρὶς νὰ τὴν νοῶ ;

Οὐδεὶς ἐδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὸ περίεργον φαινόμενον.

Ὁ Σελληνῖτης νοήσας τὴν ἀπορίαν των, ἔθιξεν ἐκ νέου τὸ ἐλατήριον καὶ τὸ κιβωτίδιον ἤρξατο πάλιν νὰ ὁμιλῇ. Ἐν ταύτῳ δὲ ἐξῆλθεν ἀντικείμενόν τι, ὅπερ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς γηΐνους.

— Ἓν κύπελλον ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰωνάθαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΗΝΟΕΙΔΗΣ ΣΕΛΗΝΗ

Κάτω ἐκεῖ παρὰ τὰς κυματολούστους ἀκτὰς ὅπου κολποῦται ἡ θάλασσα πρὸς λίμνην καὶ αἱ ἄγριαι ἐλιράδες πυκνόφυλλοι καὶ τραχεῖαι ἁπλοῦσι τὰ ἔσχατα ῥεῖθρα, πυκνὴ ἡ ἄμμος καλύπτει τὴν μικρὰν ὁμαλότητα, ἐνῷ ἑκατέρωθεν βράχοι ἀπότομοι περιβάλλουσι τὴν ἀμμώδη ταύτην ἔκτασιν. Κατὰ τὴν μεσονύκτιον ὥραν ζόφος ἐπικαλύπτει τὸ ἁπλούμενον πέλαγος, ἐφ' οὗ μόνος ὁ σπινθηροβολισμὸς τῶν ἄστρων καταυγάζει μὲ τρέμουσαν λάμψιν τὰ ἠρεμοῦντα ὕδατα. Ἡ ἠρεμία καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐξεγείρει τοὺς συλλογισμοὺς ἀδιασπάστους πρὸς τὸ παρελθὸν μεθ' ὅλων τῶν ἀναμνήσεων, καὶ θλιβεραὶ περιπέτειαι καὶ ἄπελπις πόθος τοῦ ἀνεπιστρεπτεῖ ἐξαφανισθέντος παρελθόντος διακόπτουσι τὴν ἥρεμον καὶ γλυκεῖαν ταύτην ἀναπόλησιν μὲ ἠχηρὸς στεναγμοὺς καὶ θερμὰ καὶ ἄφθονα δάκρυα. Μία μόνη σκέψις διακόπτει τοὺς συνεχεῖς λυγμούς, προβάλλουσα τὸ ἐρώτημα καὶ τὴν ἀπορίαν, ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν εὐτυχίαν ; Ἡ ἀπάντησις ἐκ τῆς ἰδίας πεποιθήσεως εἶνε θλιβερὰ φιλοσοφία δι' ἐμέ, διδάσκουσα ὅτι μόνον ἐν τῇ λήθῃ τοῦ παρελθόντος, εἴτε ἡ εὐτυχία εἴτε ἡ δυστυχία συνοδεύει τοῦτο, ἔγκειται ἡ πραγματικὴ εὐδαιμονία, διότι ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν τῶν τερπνοτέρων στιγμῶν, ἐὰν ποτε τυχαίως συμπεσοῦσαν μὲ τὸ μελαγχολικὸν βῆμά μου, κατέστη ἡ δηγκῶνες ἐρινὺς ἡ καταπιέζουσα καὶ τιμωροῦσα. Μόνη ἡ ὥρα αὕτη καθ' ἣν ἐλαφρὸς ἀπηχεῖ ὁ μειλιχιοὺς βόμβος τῶν ἀνεπαισθήτων κυματισμῶν ἀναμιγνυόμενος μὲ τὸν ψίθυρον τῆς κατερχομένης πύρας ἀπὸ τὰς χαινούσας ὑπερθεν κατασκίους φάραγγας καὶ ὑψιτενεῖς κορυφὰς ἐν μέσῳ τοῦ χειμάρρου τῶν συμπιεζομένων ἀναμνήσεων τόσης θλίψεως καὶ ἄλγους, ἡ γαληνιαία καὶ ἱερὰ αὕτη ὥρα τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπιρρίπτει αἰθρίαν καὶ ἀνάπαυλαν, ἀνακούφισιν καὶ μακαριότητα.

Κατὰ μικρὸν ἀμυδρὰ λάμψις διαχεῖδάζει τὸν βαθὺν ζόφον πρὸς ἀνατολὰς καὶ φωταύγεια ἀκτινοβολεῖ πρὸς τὸν γειτονεύοντα οὐράνιον θόλον, ἐκτοξεύουσα τὰ εὐκατῆ φωτεινὰ βέλη διὰ τῆς πυκνῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῆς ἐπικεχυμένης ἀχλύος. Ἀργυροῦνται τὰ ὀλίγα καὶ φιλοκάλως ὡς ὑπὸ τέχνης ἐπεξειργασμένα νέφη, τὰ ὁποῖα κατὰ λεπτὰς στεβάδας διακοσμοῦσι τὴν ἀνατολήν. Ἐκ τοῦ ἀπωτάτου ὁρίζοντος ὄπισθεν ἀναδυομένη ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ νεφελώδους τούτου θρόνου αἰωρουμένη ἡ νυκτιπόλος Σελήνη, περίλυπος καὶ φθίνουσα ἐν τῇ μηνοειδεῖ αὐτῆς φάσει. Τὸ λεπτὸν καὶ σχεδὸν ἀλαμπὲς φῶς τὸ διασπεῖρον τοσην θλῖψιν καὶ παράπονον διεγείρει οἴκτον ὑπενθυμίζον τοὺς ἀπέλπιδας μόχθους καὶ πόθους τῶν ἐρώτων αὐτῆς, οὓς τόσον ὕμνησεν ἡ ἀρχαιότης. Προβαίνει καὶ τώρα ἀκόμη μὲ δέλιαν καὶ βαθυτάτην λύπην, ὡς ζῶσα ὕπαρξις, ἀνὰ τὰς δυσβάτους ἐπτάστις τοῦ ἀχανοῦς διασκαπτοῦσα τὰ ἐκφεύγοντα βήματα τοῦ ἐρασμίου Ἐνδυμίωνος.

Ἐσίγησε πλέον καὶ ἐκείνη ὡς καὶ τόσα ἄλλα, ὅσα ποτὲ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐπὶ στιγμὰς θεσπεσίας περιεβλήθησαν τὴν ἀνθρωπίνην περιπέτειαν διὰ νὰ ἐμπνεύσωσι καὶ ἐνθουσιάσωσι πρὸς τὸ μεγαλεῖον. Ἀλλ' εἰς τοὺς χρόνους τούτους τῆς θετικότητος καὶ τῆς πεζότητος ἀπέβαλε τὴν φωνὴν διὰ νὰ συγκινήσῃ ἀκαίνον, ὅστις τὴν στιγμὴν ταύτην δέχεται τὰς ἐξησθενημένας αὐτῆς ἀκτῖνας, ἐπιβάλλει ὅμως τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων καὶ εὐπαθῶν ψυχῶν, ὥστε ζωηροτάτη ἀνεξέρχεται ἡ ἀρχαία μυθολογία, διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὁ παρατηρητὴς αὐτὸς ὀδύνην ἐκ τῆς θλιβερᾶς καὶ πενθίμου φωτεινῆς ὠχρότητος καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἀπώτατον ἐκεῖνο μυθικὸν παρελθόν, ὅτε ἡ Σελήνη ἐφωράτο μὲ μυστικότητα καὶ σπουδὴν πλανωμένη διὰ τῶν σκιῶν, τῶν βράχων, καὶ τῶν πυκνοφύλλων δασῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς βασανιζούσης αὐτὴν φλογός.

Ἡ πλησιφαὴς Σελήνη διὰ τοῦ ζωηροῦ καὶ ἠρέμου φωτὸς ἀναπολεῖ τὴν σφριγηλὴν καὶ ἱλαρὰν νεότητα, τὴν εὔθυμον, τὴν χαρίεσσαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὶν ἐχάραζεν ἡ ὀδύνη οὐδὲν ἴχνος τῆς δεινάσεως. Παρατηρήσατε τὴν φθίνουσαν μηνοειδῆ Σελήνην ἀνερχομένην ἀπὸ τὰ ἄγνωστα βάθη τοῦ ἀνατολικοῦ ὁρίζοντος, ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πρώτων ῥοδίνων ἀποχρώσεων τῆς Ἠοῦς, ὠχρὰ λάμψις ἀκτινοβολεῖ καὶ ἑτοιμόσβεστος ἀναμιμνήσκουσα τὸν μαρασμὸν καὶ τὴν ἐξάντλησιν νεότητος καμπτομένης ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς ἀδυσωπήτου νόσου. Πόσος ἀγωνιώδης μόχθος ἀποτυποῦται ἐπὶ τοῦ ὑπερύθρου φωτεινοῦ τριήματος ἀνερχομένου ἀνὰ τὰς οὐρανίους ἀτραπούς. Πόσην ἀνησυχίαν καὶ αἴσθημα θλιβερῶν συλλογισμῶν ἐμπνέει ἡ ὠχρὰ αὕτη καὶ κατὰ μικρὸν ἐκλείπουσα φωταύγεια !

Ἡ ποίησις καὶ εὐφετὴς φαντασία ἐπεκαλέσθη τὴν προστασίαν τῆς Σελήνης διὰ νὰ μαλάξῃ τὰς ἰσχυρόφρονας καρδίας πρὸς τὰς σαγηνεύσεις τοῦ ἔρωτος, ἀδιαφοροῦσα πρὸς τὴν ἐγκρυπτομένην ἀλήθειαν. Ἐδανείζετο τὴν ἐντύπωσιν τῆς θλίψεως καὶ ἠρίσκετο νὰ διευθύνῃ τὰ αἰσθήματα. Περὶ τοιαύτας μελαγχολικὰς ὥρας ἀπὸ τὴν καθολικὴν ἐπίδρασιν τοσούτου μυστηριώδους περιβάλλοντος. Εὐθὺς δ' ὡς στρέψῃς παρατηρητὰ τὸ ῥιμβῶδες πνεῦμα πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς ἀτραποὺς τῆς θετικῆς γνώσεως, θὰ ἴδῃς ἀπογυμνούμενον τὸ περὶ σὲ ἄφατον μυστήριον ὅλης τῆς ποιητικῆς αἴγλης καὶ ῥίπτων ἐξεστατικὸν βλέμμα καὶ ἐρευνῶν μετὰ συνεσταλμένης φαντασίας, θὰ συναντήσῃς ὀπισθεν τοῦ αἰσθηματικοῦ πέπλου σφαῖραν ὀγκώδη, ἀλαμπῆ τραχεῖαν καὶ λίαν ἀνώμαλον. Μὲ κολλὴν πειζότητα ἡ Ἀστρονομία θὰ σὲ διδάξῃ, ὅτι ἡ σφαῖρα αὕτη κυλίεται ἐπὶ ἀοράτου δρόμου ἐκεῖ μακρὰν ἐν μέσῳ τοῦ χάους, ἀστήρικτος, τυφλὴ, σκοτεινὴ, ἀναίσθητος καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους συμφορὰς, φωτιζομένη ἀπὸ τὸ ἡλιακὸν φῶς κατά τινα κανόνα, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ φῶς ὅταν προσπίπτῃ ἐπί τινος ἀντικειμένου ἀντανακλᾶται πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ νόμους ἀπαραβάτους. Καὶ ἐνῶ ἀδιαλείπτως ἀπὸ ὑπερτάτης στρίφεται περὶ τὴν Γῆν, ἐκ τῶν διαδοχικῶν θέσεων τὰς ὁποίας λαμβάνει πρὸς τὸν Ἥλιον παρουσιάζει τὴν μετάπτωσιν ταύτην τοῦ φωτισμοῦ ἀπὸ τῆς Πανσελήνου μέχρι τοῦ ἐντελοῦς ἐξαφανισμοῦ. Δὲν διαταράσεται τὸ φαινόμενον οὐδὲ ἠλλοιώθησαν οἱ κανόνες δι' ἐξαιρέσεων, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐρρίφθη εἰς τὸ κενὸν ἡ σφαῖρα αὕτη ἐξελθοῦσα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ, Αὐτὰς τὰς θετικὰς καὶ ἐξηκριβωμένας πληροφορίας παρέχει εἰς τὴν περιεργείαν μας ἡ Ἀστρονομία, ψηλαφοῦσα φιλοσοφικῶς τὰς ἀρχικὰς αἰτίας καὶ ἐξαίρουσα εἰς ὕψος ἰδεωδέστερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον. Ἀναβιβάζει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ θλίψεων τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ποιητικὴν ὁρμὴν εἰς τὴν ἐπισκόπησιν αὐτοῦ τοῦ μεγαλείου, τὸ ὁποῖον ἀνευρίσκομεν εἰς ἕκαστον φαινόμενον ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἄχρι τοῦ ἐλαχίστου. Εἴμεθα ἀληθῶς ἀπηλλαγμένοι τῶν συγκινήσεων καὶ τοῦ ῥιμβασμοῦ, ὅσα διεγείρει ἡ περίλυπος μορφὴ μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλει τὸ παρὸν ἡμᾶς ἡ ὠχρὰ Σελήνη, ἀλλ' αἰσθανόμεθα εἰς τὰ βάθη τὰ ἄμετρα τῆς διανοίας ἀπεριγράπτον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀπόλαυσιν, ὅταν μετοπηδῶντες ἀπὸ αἰτίας εἰς αἰτίαν κατὰ τὴν ἔρευναν φθάσωμεν πρὸ τῆς ἀνυπερβλήτου καὶ ἀνεξιγήτου πρώτης αἰτίας. Ἀνακόπτομεν τὸν ὁρμητικὸν δρόμον ἕνα πρὸ τοῦ ἀδιασπάστου τούτου κωλύματος γονυπετεῖς ἐξυψώσωμεν τὸν ταπεινὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν ἐπιβαλλόμενον εὐθασμὸν πρὸς τὸν αἴτιον τὸν πρῶτον καὶ παραγωγὸν πάντων.

Ν. Ἀσμπουνέλης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως» στεροῦνται φύλλων παρελθόντων ἐτῶν καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ συμπληρώσωσιν αὐτά, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγκαίρως εἰς τὴν διεύθυνσιν, καθόσον ἑτοιμαζομένων ἤδη τῶν τευχῶν καὶ τοῦ λήξαντος 5ου ἔτους, πάσβαίνει ἀνέφικτος πᾶσα περαιτέρω παραγγελία.

ΡΟΔΑ ΜΑΡΑΝΘΕΝΤΑ

Κι' ἐγὼ ἠσθάνθην πρὸς στιγμὴν ἐνθέους συγκινήσεις,
Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ ἐνέκλεισα πυρὰς καὶ διαχύσεις,
—φαιδρὰς ἀποπλανήσεις !

Καὶ εἰς τὰς φλέβας ἔρρευσε μεθυστικὸς τις οἶνος,
Κι' ἐδαυκαλίσθην πρὸς στιγμὴν ὑπ' ἄσματος Σειρῆνος
—Ἀλλ' εἶτα ; . . θρῆνος ! . . θρῆνος !

Ἦτο διάττων τις ἀοτὴρ τὰ σκότη μου φωτίσας,
Κσὶ εἶτα ἔρεβος πικρὸν κατόπιν του ἀφήσας
—Τὸ πνεῦμά μου ἐκλύσας !

Ἦτο τὸ τέλος μουσικῆς ἡ ἄσμά τι ἐκπνέον,
Καὶ εὐθύνω ἤδη θρήνερως τὸ βῆμα τὸ μοιραῖον
—Πρὸς μνῆμα στένων, κλαίων !

Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ ἐπίστευσα τοῦ βίου μου ἀφρόνως !
Πῶς εὗρον σύντροφον Αὐτήν!..Πλὴν ἤδη; Μόνος! μόνος!
—Καὶ γέλως μου ὁ στόνος !

Μόνος νὰ κλαίω, μόνος μου καὶ νὰ παρηγοροῦμαι !
Ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἀνηλεῶς κυρτοῦμαι,
—Καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦμαι ! !

Ὁ τάλας ! . . . ἐλησμόνησα εἰς γυναικεῖα στήθη
Πῶς κατοικοῦν ἀδελφικῶς ὁ ΕΡΩΣ καὶ ἡ ΛΗΘΗ !
—Μαγεία ἦν κι' ἐλύθη ! !

Καὶ ἤδη ξένος ἔρημος τοῦ βίου παροδίτης,
Ἀφέθην ἔρμαιον λυπῶν, ῥακένδυτος ἀλήτης
Ὡς ἄλλος Φιλοκτήτης !

. . . . . .

II

. . . . . .

Ἐκ τοῦἀνθῶνος τῆς ζωῆς,—ὦ ἡδονὴ καὶ ῥῖγος !—
Πρὶν φύγω ἐπεθύμησα ἐν ῥόδον μυρωμένον . . .
. . . Πλὴν ἔφυγον περίλυπος, μὲ ὄμμα δακρυομένον
—Διότ' ὑπὸ τὰ κάλλη
Ὡς Φρύνη πόνου ἄλλη,
Τόσας ἀκάνθας ἔκρυπτεν, ὀσην ὀσμὴν καὶ σφρῖγος ! !

Ἀθῆναι Ἰούνιος 1895 Κυρ. Παπαχρῆς

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

57. Αἴνιγμα

1.) Εἶμαι ἐπίτροπος τοῦ ἡλίου
ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς ὑδρογείου,
εἶμαι τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς σου,
εἶμαι ὁ φίλτατος τῆς ψυχῆς σου,
εἰμ' ὁ πιστώτατος τῶν πιστῶν σου,
γνωρίζω πλῆθος τῶν μυστικῶν σου,
πολλάκις τέμνεις τὴν κεφαλήν μου·
καθ' ὅσον τέμνεις γεννᾶται ἄλλη.
ἡ χεὶρ σου αὐθις τὴν ἀποβάλλει,
διὸ καὶ τήκομαι καὶ χαυνοῦμαι
καὶ κατ' ὀλίγον ἀπονευροῦμαι.

58. Αἴνιγμα

2.) Πτηνὸν εἶμαι φοβερόν·
ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς,
διάστημά τι χρονικὸν
εὐθὺς θὰ συναντήσῃς.

59. Αἴνιγμα

3.) Παράδοξος ἡ φύσις μου
δὲν εἶμαι οὔτε πῦρ καὶ καίω,
δὲν εἶμαι οὔτε ὀφθαλμὸς
καὶ ὡς ἐκεῖνος κλαίω,
δὲν εἶμαι ναῦς καὶ ναυαγῶ
ὁσάκις δὲν προσέχω,
δὲν εἶμαι οὔτε θάλασσα
καὶ τρικυμίαν ἔχω·
καὶ ὅμως δυστυχὴς ἐγὼ
φυλακισμένη εἶμαι,
μὴ μὲ ζητεῖς πολὺ μακρὰν
ἀριστερά σου κεῖμαι.

Δ υκαλέων.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ Ι Ζῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων.

44 Αἴνιγμα. Πῦρ—Πυρῖτις

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δεσποινὶς Ἰωάννα Ῥοδινοῦ ἐκ Κορίνθου, ὁ κ. Ἀρ. Νίδερς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ Ἀγησίλαος Ἀνδρουτσόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

45 Αἴνιγμα. Χρῆμα—ῥῆμα.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δεσποινὶς Ἰωάννα Ῥοδινοῦ ἐκ Κορίνθου, ὁ κ. Ἀγησίλαος Ἀνδρουτσόπολος ἐκ Πειραιῶς, ἡ κυρία Ἄννα Σκρρῆ ἐκ Λεβαδείας καὶ ὁ κ. Ν. Σινάλης ἐκ Πατρῶν.

46 Ἐρώτησις. Τὸ ὕδωρ.

Οὐδεὶς ἔλυσεν.

47. Γρῦφος ζητεῖται καὶ εὑρίσκεται.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Σκωρ. Διονυσόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀφκτ. Γαλατσάτος ἐκ Βραΐλας, ὁ κ. Μελτ. Ξυνόπουλος ἐκ Σκύρου καὶ ὁ Ἀριστείδης Ἀμπελόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ"

Π. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ὡς καὶ 24 φρ. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν ὑμῖν.—Ν. Β. Ζιμνίτσαν. 20 φρ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν.—Σ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Δελτάριον ἐλήφθη. Συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Ἀποδείξις καὶ σειρὰ ταχυδρομικῶς.—Σ. Κ. Κάιρον. Τὸ περιπάλωμα ἐστάλη ὑμῖν διὰ τοῦ παρελθόντος ταχυδρομείου.—Γ. Β. Μῆλον. Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀποστάλη καὶ προχθές. — Γ. Σ. Δεκελῆ. Συνδρομαὶ καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν καὶ τρίτην συνδρομήν.—Δ.Γ. Φ. Φιλιατρά. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. Ἐπιδιώξετε σύνεσμον εἰσπραξιν.—Α. Μ. Broken Hill. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. φύλλα ἀπεστάλησαν. Διεύθυνσις ἠλλάγη. Ἔχει καλῶς. Ἡσυχάζετε. —Ν. Γ. Ἀθήναιον. Δελτάριον ἐλήφθη. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· Ποίαν παραγγελίαν ἐννοεῖτε ; ἀπαντήσατε.—Α. Δ. Γ. Χαλκίδα. Ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς. Ἡσυχάσατε.—Α. Μ. Adelaide. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ, ἔχει καλῶς. Ἐλυπήθημεν. Ἐγράψαμεν. — Ν. Ε. Πάτρας. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ὡς καὶ συνδρομή, ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σᾶς ταχυδρομικῶς.

ΚΕΡΔΟΣ ΒΕΒΑΙΟΝ

ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΔΑΠΑΝΗΣ

Πολλοὶ εἰσὶ κάτοχοι λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῶν Σιδηροδρόμων Ρωμυλίας (Τουρκίας) τὰ τοκομερίδια τῶν ὁποίων, ὡς γνωστόν, δὲν πληρώνει ἡ Τουρκία ἀπὸ τοῦ 1876 καὶ ἐντεῦθεν Ὁ ἀποστέλλων εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν 8 τοιαῦτα τοκομερίδια λαμβάνει μίαν ὁμολογίαν ἄτοκον μὲν ἀλλὰ λαχειοφόρον τοῦ κτηματικοῦ δανείου τῆς Ἰταλίας ἐγγυημένου ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐθνικῆς Τραπέζης. Ἑκάστη τοιαύτη ὁμολογία ἰσχύουσα διὰ 43 ἔτη εἰσέτι ὀφείλει νὰ κληρωθῇ ἀνυπερθέτως καὶ ἐξαργυρωθῇ διὰ τῶν ὑπολειπομένων 77 εἰσέτι κληρώσεων κατὰ τριμηνίαν γινομένων, ἤτοι εἰς τὰς 4 κατ' ἔτος κληρώσεις ἐξοφλοῦνται 30,822 ὁμολογίαι, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 132 μὲ κέρδη φρ. χρ. 300,000—200,000—50,000—20,000—1000—500—100 κλπ. καὶ 30,790 ὁμολογίαι μὲ φρ. χρ. 10 ἑκάστη (ἄρτιον). Μετὰ τὰς προσεχεῖς 2 κληρώσεις τῆς 21 Δεκεμβρίου καὶ 20 Μαρτίου ὁ μὴ κερδήσας καὶ μὴ θέλων νὰ διατηρήσῃ τὴν ὁμολογίαν διὰ τὰς περαιτέρω 75 κληρώσεις, δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν καὶ λάβῃ φράγκα χρυσᾶ 8 δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην ὁμολογίαν.

Ἂν δὲ ἐν τῷ μεταξὺ κληρωθῇ ὁμολογία τις τῶν Σιδηροδρόμων Τουρκίας ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεκόπησαν τὰ σταλησόμενα τοκομερίδια ἢ ἂν ὁ κάτοχος θέλῃ νὰ παλλήγῃ αὐτὴν ὑποχρεοῦται ἡ κατωτέρω διεύθυνσις νὰ χορηγῇ αὐτῷ τὰ ἐλλείποντα τοκομερίδια πληρωμενὴν πρὸς φρ. χρ. 1.75 δι' ἕκαστον τοκομερίδιον. Σημειωτέον δὲ ὅτι πᾶσα πληρουμένη ὁμολογία Τουρκίας καὶ μὴ ἔχουσα 34 τοκομερίδια

οἱονδήποτε ἀριθμοῦ ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ πληρωθησομένου κέρδους φρ. 2 δι' ἕκαστον ἐλλεῖπον τοκομερίδιον.

Ὅσοι δὲν ἔχουσι τοκομερίδια Σιδηροδρόμων καὶ θέλουσι νὰ ἀποκτήσωσι μίαν ἢ πλειοτέρας ὁμολογίας τοῦ Κτηματικοῦ δανείου ὡς ἀνωτέρω, ἀρκεῖ νὰ ἐμβάσωσιν φρ. χρ. 9 ἢ δρ. 17 καὶ θὰ λάβωσι σημειωμένας τὰς ὁμολογίας των, μὲ τὸ πλεονέκτημα πάντοτε τῆς ἐπιστροφῆς ἂν θέλωσι μετὰ τὰς 2 πληρώσεις, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, καὶ πληρωθῶσι κατὰ ἓν φράγκον ὀλιγώτερον, ἤτοι πρὸς φρ. χρ. 8 δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην ὁμολογίαν.

Ἐφημερὶς Λαχειολογική ἡ Τύχη».

Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 44.

Ἡ Τύχη δημοσιεύει ἐξ ἐπισήμων πηγῶν πάσας τὰς κληρώσεις καὶ τὰ ἀζήτητα κέρδη τῶν λαχειοφόρων δανείων πάντων τῶν Κρατῶν. Συνδρομὴ ἐτησία Ἑλλάδος δραχ. 7 Ἐξωτερικοῦ φρ. 8 μεθ' ἑνὸς λαχείου ἰσχύοντος διὰ μίαν κλήρωσιν εἴτε τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας εἴτε τῶν Σιδηροδρόμων Τουρκίας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ὁ τρίχρωμος ἀστὴρ

Ἰδοὺ πείραμα ὡραιότατον καὶ πολὺ εὔκολον, βάσιν ἔχον τὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων.

Λαμβάνετε τεμάχιον χαρτονίου, τὸ ὁποῖον διπλώνετε εἰς δύο, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ δύο πλευρὰς ὁμοίως συμμετρικάς. Πρὸς τὸ ἄνω μέρος αὐτῶν κατασκευάζετε δύο ὁπὰς ἔχούσας τὸ σχῆμα τετραγώνου ἀστέρος, εἰς τρόπον ὥστε διπλουμένων τῶν δύο πλευρῶν τοῦ χαρτονίου, αἱ γωνίαι τοῦ ἑνὸς ἀστέρος νὰ ἐφαρμόζονται ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν διαχωρισμάτων τοῦ ἑτέρου.

Καλύπτετε τότε τὴν μίαν τῶν ὀπῶν διὰ τεμαχίου ὑέλου πρασίνου χρώματος, ὡς ἐν παραδείγματι καὶ τοποθετεῖτε εἶτα τὰ χαρτόνια ἐπὶ τραπέζης, ἐν σχήματι ὀρθίας γωνίας, ὡς δείκνυσιν ἡ παρατιθεμένη ἔναντι εἰκών, καὶ ἀπένανι λευκοῦ ἀντικειμένου· οἷον τοίχου, κλπ.

Ὀπισθεν ἑκάστης ὀπῆς θέσατε ἀνὰ ἓν κηροπήγιον τοῦ αὐτοῦ ὁμως ὕψους.

Διατιθέντες οὕτως ἁρμοδίως τὰ φῶτα, εἰς τρόπον ὥστε αἱ προβολαὶ τῶν ἀστέρων νὰ συναντῶνται καταλλήλως, θὰ ἀπολαύσητε τὴν εἰκόνα ὀκταγώνου ἀστέρος, οὗτινος αἱ γωνίαι εἶσιν ἐναλλὰξ πράσιναι καὶ ἐρυθραί, μολονότι, ὡς εἴπομεν, θὰ μεταχειρισθῆτε μόνον τὸ πράσινον χρῶμα· ἐν τῷ μέσῳ δὲ θέλει ἀναφανῆ ἀστὴρ ἐπίσης ὀκτάγωνος, ἀλλὰ λευκός.

Φ. Π.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Εἰδοποιοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως» φυλάττουσι τὴν σειρὰν τῶν φύλλων αὐτῆς καὶ καταρτίζουσι τόμους, ὡς καὶ οἱ προμηθευόμενοι ἐτησίως ἐκ τῶν γραφείων μας ἑτοίμους τοιούτους, ὅτι ἑτοιμασθέντων τῶν καλυμμάτων καὶ τευχῶν τοῦ 5ου ἤδη λήξαντος ἔτους εὑρίσκονται ταῦτα ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, εἰς τὰς συνήθεις τιμάς.

Ἐπίσης εὑρίσκονται καὶ σώματα ἁπλᾶ καὶ χρυσόδετα τοῦ 1, 2, 3, 4 καὶ 5 ἔτους.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» συνεβλήθη μετὰ εἰδικοῦ καλλιτέχνου ἐν Παρισίοις διὰ τὴν κατασκευὴν ἐλαιογραφιῶν εἰς μέγα μέγεθος ἐκ μικρῶν φωτογραφιῶν εἰλημμένων ἐπὶ τοῖς ἀκολούθοις ὅροις καὶ τιμαῖς :

Δι' ἐλαιογραφίαν μήκους	14	ἐπὶ	10	ἀντὶ φρ.	7	ἐπὶ ὑέλου
» »	19	»	12	»	15	
» »	22	»	16	»	20	
» »	27	»	22	»	32	
» »	35	»	27	»	42	
» «	41	«	33	»	65	ἐπὶ ἀφάτν.
« «	55	«	46	»	95	
« «	60	«	50	«	110	

Αἱ ἀνωτέρω τιμαὶ ὡρίσθησαν ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» καὶ εἰσὶ προπληρωτέαι σὺν τῇ ἀποστολῇ τῆς φωτογραφίας τοῦ ἐλαιογραφημένου ἀντικειμένου.

Τὰ ἔξοδα τῆς διασκευῆς καὶ ἀποστολῆς τῆς ἐλαιογραφίας ἐκ Παρισίων μέχρι κατοικίας τοῦ ἀποδέκτου ὡρίσθησαν ἐπὶ πλέον εἰς 10 %.

Ἀντὶ 30 φρ. μόνον ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης ἀποστέλλει καὶ ἐλαιογραφίας μετὰ πλαισίου, παριστώσας διάφορα φυσικὰ τοπεῖα δι' αἰθούσας φαγητοῦ λαμπρῶς ἐπεξειρασμένας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ

Ν. ΠΑΝΑΓΟΥ ΚΑΙ Δ. ΦΟΥΣΑΡΑ

Ἱδρυθὲν ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ τῷ 1886

Κονιὰκ γνῆσιον ἐκ μοσχάτων σταφυλῶν
Βραβευθὲν ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῆς Λυών.
Οὔζον τελειοποιηθὲν καὶ ἐξέχον ἐν Ἑλλάδι.
Ῥούμια ὑπέρτερα τῶν Ἀγγλικῶν.
Μαστίχαι ἐφάμιλλοι τῆς Χίου.
Ἀγγέλικα ὑδύποτον καὶ γευστικώτατον.
Ζαμάϊκα «St Georges».
Βερμούτ, Ἀμέρ, Φερνέτ, Ἀψέντ-
Ἡδύποτα (Liquers) **διάφορα, μπανάνα, ἀνιζέτ μαρασκίνο, βενεδικτίνη, κακάο, ἀνάνας, κερασό, ζενεπὶ τῶν Ἄλπεων, σαρτρέζ, κένα, μέντα, ρουσόλιον, τριαντάφυλλον, πικρὸν κτλ. κτλ.**
Μεγάλη παρακαταθήκη ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν.
Ταχίστη ἐκτέλεσις τῶν παραγγελιῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Α. ΣΕΓΓΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ

ΕΝ ΒΟΛΩ Ὁδὸς Ἑρμοῦ

Τὸ κατάστημα κατασκευάζει εἰδικῶς Κονιὰκ ἐκ μοσχάτων σταφυλῶν. Ποιότης ἀρίστη. Καταλληλότατον δι' ἀσθενεῖς. Ἀμοιβὴ 25 χιλ. φράγκων εἰς ὃντινα ἤθελεν ἀνακαλύψει ὅτι τοῦτο παράγεται ἐξ ἄλλης οὐσίας.

Ὁμοίως κατασκευάζονται ἄπαντα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ πωλούμενα εἰς βαρέλια καὶ εἰς κιβώτια ἀνὰ 12 φιάλας.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ